

i vel næsten alle Lejre. Det er gennemført her for Statsskattens Vedkommende, det er trængt sejrende igennem Sted efter Sted i Udlandet, og det er gaaet ind i den almindelige Bevidthed som en billig og retfærdig Skatteform.

Naturligvis er der altid ved et saadant Skattepaalæg noget ubehageligt. Naar man forelægger Skattelove, maa man altid gøre det med en Følelse af, at man kommer med den ubehageligste Opfordring, man overhovedet kan komme med, til sine Medborgere og til Vælgerne, og særlig ubehageligt vil det naturligvis være, naar Forøgelsen er saa betydelig, som den er, for de høje Indtægter. Paa den anden Side maa man med Rette kunne sige til den Del af Befolkningen, som er saa lykkelig at have disse store Indkomster og store Formuer, at i trange Tider som de nuværende, hvor de sædvanlige Indtægter ikke kunne dække Statens og Kommunerens Udgifter, er det ligesom en Ærespligt for dem, der trods de trange Tider have bevaret store Formuer og store Indtægter, fortrinsvis at bære deres Del af de forøgede Byrder. Jeg haaber, at denne Betragtning vil finde Tilslutning ogsaa i dette høje Ting.

Endnu et Argument for Forandringen er blevet stærkt fremført, og det er den Betragtning, at København efter de nu gældende Regler skulde være et Skattely, medens dette i mindre Grad vilde blive Tilfældet i Fremtiden. Atter og atter er der fra Provinserne rejst den Anklage mod Københavns Kommune, at den er et Skattely, der drager Købstædernes Skatteborgere til sig. Jeg tror ikke, at denne Betragtning er helt rigtig. For de allerfleste Skatteyderes Vedkommende er København i Virkeligheden ikke noget Skattely. Den københavnske Skat er som Helhed lige saa stor som Provinsbyernes Skat, men for de allerstørste Skatteindtægter er København unægtelig en Art Skattely, og det volder ude i Provinsen megen Bitterhed og Uvillie mod Hovedstaden. Jeg tror, at det vilde være heldigt, ogsaa for Forholdet mellem Hovedstad og Provins, om man kom bort fra dette, og dertil vilde man bidrage meget ved at gennemføre den her foreslaaede Skatteskala.

Endnu skal jeg lige gøre opmærksom paa, at der paa et enkelt Punkt er foretaget en Ændring i Sammenligning med det, som var foreslaaet i Fjor. Det gælder Straffebestemmelserne for de Skatteborgere, der ikke opgive deres Indtægt korrekt eller paa anden Maade komme i Konflikt med de for Skatten gældende Regler. Paa dette Punkt var Forslaget i Fjor noget strengere. Den Ændring, der er foretaget, skyldes Overvejelser, der ere foregaaede i Finansministeriet, og man har bragt Forholdet for Københavns Vedkommende i Overensstemmelse med de nye Tanker, som ere fremme indenfor Finansministeriet.

Dermed tror jeg i alt væsentligt at have gjort Rede for Grundprincipperne i Lovforslaget. Det er en Selvfølge, at Ministeriet er rede til Forhandling om Lovforslagets Indhold, og jeg er ganske klar over og vis paa, at man ogsaa i Folketinget vil være rede til en imødekommende Forhandling. Det er jo at haabe og vel at vente, at adskillige praktiske Forbedringsforslag ville kunne fremkomme fra dette høje Tings Side, og de ville selvfølgelig baade fra Regeringens og Folketingets Side blive mødt med den største Imødekommen. Kun haaber jeg, at Tinget maa fremme Lovforslaget og fremme det i en saadan Skikkelse, at dets Betydning for Københavns Kommune ikke forringes, og at de Retfærdighedsgrundsætninger, som ere nedlagte i det, ikke trænges tilbage. Med Ønsket derom skal jeg udtale det Haab, at Tinget vil fremme Lovforslaget saa hurtigt som muligt.

Formanden: Eksemplarer af Lovforslaget ville blive omdelte.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Lov Nr. 121 af 20. April 1906 om et midlertidigt Tillæg til Lov om Haandværks- og Fabrikdrift m. v. af 29. December 1857, jfr. Lov Nr. 75 af 1. April 1908.

(Lovforslaget findes i Tillæg C., Sp. 21—22).